

Skatteministeriet

27. september 2017
J.nr.

Kontor:
ØPA

SAU – Samrådsspørgsmål AQ, AR og AS

- Tale til besvarelse af spørgsmål AQ, AR og AS.

Spørgsmål AQ

Ifølge AE-rådets analyse ”Skattelettelser giver igen største gevinst til Nordsjælland” giver Job-Reform fase II ”Sådan forlænger vi opsvinget” de største lettelser til de nordsjællandske kommuner Gentofte, Hørsholm og Rudersdal, hvorimod kommuner som Langeland, Ærø og Tønder får langt mindre ud af reformen. Ministeren bedes

redegøre for, hvordan den fordeling bidrager til et Danmark i bedre balance.

Spørgsmål AR

Ministeren har tidligere udtalt, at ”Det er en mærkesag for regeringen at skabe bedre balance mellem hovedstaden og den øvrige del af landet”. Ministeren bedes redegøre for, hvordan regeringens bud på en skattereform Jobreform II ”Sådan forlænger vi opsvinget” understøtter den mærkesag?

Spørgsmål AS

Da ministeren den 29. august 2017 ved præsentationen af skattereform Job-Reform fase II ”Sådan forlænger vi opsvinget” udtalte, at ”Den her reform skaber ulighed, men det gør vi med åbne øjne” mente ministeren da, at regeringen både øger den økonomiske og den geografiske ulighed med åbne øjne?

[Tale]

Tak for invitationen til at deltage i dette samråd om, hvordan regeringens udspil til Jobreform II påvirker et Danmark i balance.

Der er stillet tre spørgsmål, AQ, AR og AS, som jeg med spørgernes tilslutning vil besvare samlet.

Og herefter vil jeg naturligvis besvare eventuelle spørgsmål fra udvalget.

Jeg vil gerne starte med at sige et par ord om formålet med regeringens udspil til en skattereform.

Først er det vigtigt at huske, hvorfor vi i det hele taget laver skattereformer. Og med ”vi” vil jeg tillade mig at referere til både min egen regering, men også tidligere regeringer. Fx den tidligere socialdemokratiske ledede regering, der lavede en skattereform i 2012 – sammen med Venstre og Det Konservative Folkeparti.

Baggrunden for alle de større og mindre reformer af personbeskatningen, der er gennemført gennem de sidste par årtier, har været et ønske om at nedbringe skatten på arbejdsindkomst. Dermed øger vi arbejdsudbuddet, så samfundet bliver rigere. Ud fra en – i hvert fald hidtil – nogenlunde

fælles erkendelse af, at høje skatter på arbejdsindkomst begrænser det økonomiske incitament til at være i beskæftigelse i stedet for at være på overførselsindkomst og begrænser tilskyndelsen til at gøre en ekstra indsats og arbejde flere timer.

Høje skatter på arbejdsindkomst er derfor med til at begrænse udviklingen i beskæftigelsen og den samlede velstand.

Hovedformålet med de sidste mange års skattereformer har netop været at lave om på det. Vi har ønsket at øge beskæftigelsen – og dermed den samlede velstand – ved at gøre det mere attraktivt

at være i arbejde og at gøre en ekstra indsats. Og det har været en af styrkerne i dansk politik, at der har været kontinuitet omkring denne målsætning. Og at skiftende regeringer faktisk har arbejdet med dette mål for øje – om end med større eller mindre ildhu.

Når vi i det hele taget opkræver skatter i et land som Danmark, så er det jo primært for at kunne finansiere de offentlige udgifter og dermed understøtte den offentlige velfærd.

Regeringen mener imidlertid, at vi fortsat sagtens kan have offentlig velfærd af høj kvalitet, uden at

skulle beslaglægge helt så stor en del af samfundets ressourcer. Og i tråd hermed er det også regeringens ambition, at det samlede skattetryk – som stadig er verdens højeste – skal falde i de kommende år.

Med regeringens skattereform vil Danmark stadig være blandt de lande, der har det højeste skattetryk. Ligesom vi i øvrigt stadig ville være blandt de lande, der har de mindste indkomstforskelle.

Men selvom man er et land, der har høje skatter – eller måske netop, når man er et sådant land –

bør man være særlig opmærksom på, at det ikke er ligegyldigt, hvordan man opkræver skatterne.

Den måde, vi i Danmark traditionelt har valgt at opkræve vores skatter på – med ret høje skatter på arbejdsindkomst – betyder, at for mange mennesker har for lille økonomisk tilskyndelse til at gøre en ekstra indsats. Og – set i sammenhæng med overførselssystemet – er der også for mange mennesker, for hvem det knap nok kan betale sig at deltage på arbejdsmarkedet.

Det er netop de problemer, som de seneste mange års skattereformer overordnet set har forsøgt at rette op på. Og det er netop også det, som regeringen ønsker at rette op på med Jobreformens fase II.

Med Jobreformen nedsætter vi skatten på den sidst tjente krone – bl.a. ved at fjerne loftet over beskæftigelsesfradraget. Det nedsætter marginalskatten for en bred gruppe af lønmodtagere og gør det derfor mere attraktivt at gøre en ekstra indsats.

Derudover gør Jobreformen det også mere attraktivt at være i arbejde – bl.a. ved at indføre et nyt jobfradrag, som særligt vil sikre en væsentlig fremgang i disponibel indkomst for lønmodtagere med en relativt beskedne indkomst.

For 50.000 danskere er gevinsten ved at tage et arbejde, frem for at være på overførselsindkomst, på mindre end 2.000 kr. om måneden. Med Jobreformen kan vi reducere dette antal med over 40 pct.

Det væsentligste formål med Jobreformen er således – som det jo også fremgår af navnet – at

øge beskæftigelsen og den samlede velstand i samfundet ved gøre det mere attraktivt at være i arbejde og at gøre en ekstra indsats.

Nu er det sådan, at når man nedsætter skatten på arbejdsindkomst, så gavner det i sagens natur beskæftigede personer – og deres familier – mest.

Og fordi beskæftigede personer som udgangspunkt – i gennemsnit – har højere indkomster end ikke-beskæftigede personer, så vil en nedsættelse af skatten på arbejdsindkomst derfor typisk også øge indkomstforskellene i samfundet lidt.

Det er ikke et formål med en skattereform at øge indkomstforskellene. Men det er svært at undgå,

hvis man overhovedet vil ændre noget. Og det har i øvrigt kendetegnet alle de skattereformer, der har nedsat skatten på arbejdsindkomst.

Det er også sådan, at fordi der ikke er lige mange beskæftigede personer i alle kommuner – og fordi der er forskel på gennemsnitsindkomsten mellem kommunerne – så vil en nedsættelse af skatten på arbejdsindkomst have en lidt forskellig virkning på tværs af kommunerne.

Også her gælder, at det ikke er et formål med en skattereform, at den skal have forskellige virkninger for forskellige kommuner. Men det er svært at undgå, hvis man overhovedet vil ændre noget.

Og hvis vi retter blikket mod tidligere skattereformer – fx skattereformen fra 2012 – så har de også været kendetegnet ved, at gevinsten har været større i nogle kommuner end i andre kommuner.

Skattereformen fra 2012 nedsatte skatten på arbejdsindkomst ved at ved at øge beskæftigelses-

fradraget og forhøje topskattegrænsen. Den geografiske virkning heraf er ikke meget forskellig fra virkningen af Jobreformen. Det er nogle lunde de samme kommuner, der i begge reformer har de største hhv. de mindste gennemsnitlige gevinster i kroner.

Det har ikke været hensigten med nogen af reformerne – hverken med 2012-skattereformen eller med Jobreformens fase II – at det skulle påvirke kommunerne forskelligt. Det er bare som nævnt vanskeligt at undgå, hvis man overhovedet skal ændre på noget.

Hvis vi, hver gang vi lavede en reform, skulle sikre, at alle kommuner i gennemsnit fik præcis det samme – så kunne vi ingenting. Så skulle vi alle sammen stoppe med at lave politik – eller vi skulle lave politik, der ligefrem reducerer arbejdsudbuddet. Og det er der vel trods alt ingen, der vil.

Vi har derimod en anden form for balance i skattesystemet. Nemlig at alle skal betale skat efter en række objektive regler, herunder indkomstens størrelse. Helt grundlæggende betales skat som en procent af indkomsten. Det betyder, at jo

mere man tjener, jo mere skat betaler man. Sådan vil det være både før og efter Jobreformen.

Det minder mig i øvrigt om en historie om 10 personer, der hver dag går ud at spise på restaurant sammen. Nogle af jer har sikkert hørt den før. Den fælles regning for middagen er på 1.000 kr. Og de splitter regningen efter indkomst således, at de 4 med lavest indkomst ingenting betaler. Dem med middelindkomster – den 5. person til den 9. person, betaler mellem 10 og 180 kroner. Den 10. person, der har den højest indkomst, betaler 590

kroner. Dvs. de deler den fælles regning efter omtrent samme princip, som vi betaler skatter i Danmark.

En dag giver restauratøren dem en rabat på 200 kr. De er jo gode kunder. Middagen for ti personer koster derefter 800 kroner. De diskuterer lidt frem og tilbage om, hvordan regningen nu skal deles. Resultatet bliver, at den 5. person, der før betalte 10 kr., nu også spiser gratis. Den 6. til den 9. person betaler nu mellem 20 og 120 kroner. Den 10. person skal betale 520 kroner i stedet for de 590 kroner. Ergo får alle seks personer en lavere pris

end tidligere, og de fire første kan fortsat spise gratis.

Men så begynder de i selskabet at sammenligne, hvad de hver især har sparet. Og de 9 første personer når frem til, at det er rigtig uretfærdigt, at den 10. person har sparet klart mest.

Det tager den 10. person ilde op, og næste aften kommer den 10. person slet ikke til middagen, men de 9 andre sætter sig til bordet og spiser uden at vente på den 10. person. Da regningen kommer, opdager de noget. Der mangler 520 kroner.

Jeg synes denne historie i a sin enkelthed illustrerer ganske fint, at det er ganske rimeligt, at dem, der faktisk betaler mest i skat i kroner og øre, faktisk også får den største skattelettelse i kroner og øre.

Både efter rabatten på restauranten og efter regeringens skattereform er det jo nemlig den 10. person med højest indtægt, der betaler mest for restaurantbesøget og betaler mest i skat.

[De stillede spørgsmål]

For at vende tilbage til de stillede spørgsmål om, hvordan Jobreform II bidrager til et Danmark i bedre balance, kan der svares kort.

Det primære **formål** med skattereformen er at øge beskæftigelsen og den samlede velstand i Danmark – hele Danmark. **Midlet** er at nedsætte skatten på arbejdsindkomst og dermed øge tilskyndelsen til at være i beskæftigelse og til at gøre en ekstra indsats. Skattereformen er derfor målrettet de borgere – og deres familier – der arbejder og betaler skat. Uanset, hvor i landet de bor.

Imidlertid er der forskel på sammensætningen af borgerne i de forskellige kommuner. Og fordi Danmark ikke består af 98 identiske kommuner, betyder det også, at Jobreform II ikke påvirker alle kommuner ens.

Det samme er tilfældet med andre typer reformer, der er målrettet bestemte befolkningsgrupper. Fx en SU-reform. Den vil selvsagt også have forskellig geografisk virkning, fordi SU-modtagerne ikke er fordelt ligeligt ud over hele landet.

Eller, fx EU landbrugsstøtte. Der er også stor forskel på, hvor meget forskellige kommuner i

gennemsnit modtager i EU landbrugsstøtte.

Dette vil heller ikke – og skal heller ikke – være ligeligt fordelt mellem de 98 kommuner.

Det betyder ikke, at jeg, eller regeringen, ikke går op i et Danmark i bedre balance. Det gør vi. Og det har vi også vist gang på gang.

Regeringen mener fx, at der skal skabes gode jobmuligheder i hele landet. Og netop derfor har regeringen ad flere omgange besluttet at flytte en række statslige arbejdspladser væk fra Hoved-

stadsområdet. For at sikre, at der er gode betingelser for at skabe arbejdspladser og udvikling i alle landsdele.

Fra mit eget område kan jeg nævne, at vi frem mod 2021 bygger en ny og forbedret skatteforvaltning. Det nye skattevæsen vil komme til at bestå af 7 styrelser, der løser hver deres opgave. 5 af de nye styrelser får hovedsæde uden for Hovedstaden, og styrelserne har afdelinger fordelt i 26 byer i hele Danmark.

Samtidig har regeringen lagt op til historiske investeringer i det nye skattevæsen. Investeringer,

som blandt andet betyder, at der skal ansættes mange nye medarbejdere i de nye styrelser – i hele landet vel at mærke.

Den nye organisering og de store investeringer betyder blandt andet, at der på skatteministeriets område vil blive oprettet omkring 1.500 flere arbejdspladser uden for Hovedstaden.

Jeg håber hermed, at det står klart for alle, at regeringen prioriterer et Danmark i balance.

For til slut at vende tilbage til Jobreform II, så håber jeg, at vi med regeringens udspil kan sikre

Danmarks sunde økonomi og fremgang i væksten.

For at sikre økonomisk fremgang og arbejdspladser er det nødvendigt at tage hånd om en række af de udfordringer, som Danmark står overfor – bl.a. at sørge for, at der er tilstrækkelige incitamenter til at være i beskæftigelse og til at gøre en ekstra indsats.

Vi ønsker et samfund, hvor det bliver lettere at forsørge sig og sine. Et samfund, hvor danskerne har større frihed til selv at bestemme, hvad deres penge bruges på.

Det handler om, at flere hårdtarbejdende danskere skal opleve, at de får lov at beholde flere af de penge, de tjener ved hver morgen at stå op og gå på arbejde.

Tak for ordet.

Og så vil jeg naturligvis gerne besvare eventuelle spørgsmål fra udvalget.